

שהסתלקו בסיום התפילה הקודמת [רטו] כי עד שלא יוצאים אלו כבר מזומנים אלו, נְהִירוּ וּנְצִיעוּ דְּלֶהוֹן, לָא יְכַלִּין עַיִנֵּין לְמִסְבַּל. אַזְלִין בְּסַחְרָנֵין, לִית לְהוֹן שְׂכִיכוּ לְעֶלְמִין וזה הניצוץ והאור שיוצאים מהם אין העיניים יכולים לסובלם והם הולכים תמיד מסביב ואין להם מנוחה לעולמים

(ע"פ שעה"כ דרוש ה' דתפילין).

אור הרשב"י

כלו במדת גדולתם שהיו בעת תפילת שחרית בכה אותו הרשימו הקטן הנשאר בהם אעפ"י שאינן מוחזין גמורים וכמו שיוצאים מרישא דו"א כך יוצאין אחר התפילה מרישא דנוק' ועומדין לה בסוד מקיפין ג"כ ואין נשאר בתוכה רק רשימו זעיר כל היום כנז' והוא מעמיד אותם בשיעור קומת גדלותם כל היום כלו וכאשר הוא לילה תיכף מסתלק מהם אף אותו הרשימו הנז' "והרשימו דו"א יוצא אז תיכף בתחילת הלילה ונעשה אז אור מקיף על ראשו והמוחזין הפנימיים שבו שהיו בסוד מקיפין על ראשו כל היום כנז' הם עולים עתה למעלה יותר מן המקום ההוא" וכמו שביום בצאת המוחזין הפנימיים ממנו אחר התפילה ועולים להיות בסוד מקיפין ואז המקיפין הראשונים העיקריים כנודע הנה הם עתה עולי' ממקומם לתת להם מקום כן עתה בתחילת הלילה נתעלו כולם מדרגה אחר מדרגה והמקיפין הראשונים העיקריים עלו למעלה מאד והמוחזין הפנימיים עלו וישבו תחתיהן והרשימו הזה שיצא בתחילת הלילה עלה וישב תחתיהן של המוחזין הפנימיים והיה שם בסוד אור מקיף כנז' וכו' עי"ש באורך.

[רטו] כדאיאת בשער הכוונות – דרושי תפילין דרוש ה' וז"ל: כי הנה נתבאר אצלינו כי בכל תפילה ותפילה נכנסים המוחזין ואחר התפילה חוזרים ומסתלקים, וראוי שתדע כי הענין אינו כפשוטו לומר שהמוחזין עצמן שבאים הם מסתלקים והם הם החוזרים ובאים בכל תפילה, לכן דע לך שאין כן הדבר אבל הענין הוא "כי בכל תפילה ותפילה באים מוחזין חדשים גמורים לגמרי, בעבור כי אין לך כל תפילה ותפילה שלא יתחדש למעלה אור שפע חדש לא ראי זה כראי זה כלל ונמצא כי בכל יום ויום ובכל תפילה ותפילה באים מוחזין אחרים חדשים לגמרי". וכו' אבל סוד הענין הוא כי אחר התפילה חוזרים להסתלק המוחזין ההם ויוצאין מן רישא דו"א ועולים ועומדין על ראשו דו"א בבחי' אור מקיף על ראשו. אמנם כבר הודעתך כי כל דבר קדושה ורוחניות אע"פ שמסתלק עכ"ז נשאר שם לעולם בחי' רשימו זעיר תמיד ואינו מסתלק משם, ונמצא כי אע"פ שאלו המו' נסתלקו למעלה בסוד מקיפין כנז' עכ"ז נשאר רשימו דילהון גו ז"א כל היום כלו ועי"ז אין זו"ן מתמעטין אלא נשארים כל היום

חוזר לענין מאמר ההיכלות ומסביר שההיכל בצד מזרח נראה בו האור מועט
כִּד אִיסְתַּפַּל בַּר נֶשׁ בְּהָאֵי הַיְכָלָא [רטז] והנה כאשר האדם מסתכל
 בזה ההיכל שבצד מזרח העזרה של ביה"ק העליון, **מִיַּד בְּאִסְתַּפְלוֹתָא**
קְדָמָאָה, אֲתַחְזִי זְעִיר וְלֹא זְעִיר, אִסְתַּפַּל יִתִּיר, אֲתַחְזִי
רַב. תּוֹ אִסְתַּפַּל, אֲתַחְזִי יִתִּיר רַב אז מיד בהסתכלותו הראשונה
 נראה האור כאילו הוא מעט הגם שאורו כלל לא מעט ואם הוא מסתכל יותר נראה אורו
 כאור גדול ואם הוא מסתכל עוד אז נראה אורו שהוא רב ביותר, **כֹּל מַה**
יִאִסְתַּפַּל, הֵכִי אֲתַחְזִי בְּאֲתַפְשִׁטוֹתָא רַב וְעֲלָאָה, עַד
יְדָמִי (דף קע"ב ע"ב) **בְּאִסְתַּפְלוֹתָא כְּמֵלֵא נִימָא, דְּלִית לִיה**
שִׁיעוּרָא וככל שמוסיפים להסתכל יותר כך יהיה נראה לו אותו היכל בהתפשטות
 גדולה יותר עד שידמה ההיכל למתבונן בו, אפילו רק בהתבוננות מועטת כמלא נימא, שאין
 שיעור לאורו הגדול (מק"מ).

בעזרה שבהיכל המזרחי נמצאים הכרובים ואלף וחמש מאות ושבעים גפנים
 שעושים פירות
עוֹבְדֵינְ סְגִיֵּינְ לְגוֹ, דְּלֹא יְדִיעַ אוֹמְנֵנוּ דְּלְהוֹזֵן ובתוך ההיכל
 הזה שבמזרח יש מלאכות רבות שלא נודע מהו האומנות והמלאכה שלהם,
מִנֵּיהּ נִהְרָא עֲזָרָה, וְכֹל מַה דְּאִית בָּהּ ומהם מאירה העזרה וכל מה

אור הרשב"י

[רטז] והנה מאמר זה הוא המשך המאמר האמת ליעקב).
 הנזכר בריש העמוד בענין ההיכלות (ע"פ

הלימוד היומני

לע"נ יעקב בן מיסה ז"ל

שיש בה, **בַּר כְּרוּבִים וַיְנַהֲרָא דְלַהוֹן סִלְקָא עַד רוּם רְקִיעָא, בְּגוּוּנֵין סְגִיאיִן, וַיְנַהֲרִין מְנַצֵּצֵן** מלבד הכרובים שהם אינם צריכים את אותו האור של זה ההיכל מאחר שהאור שלהם עולה עד רום הרקיע ומאיר בגוונים רבים ובאורות נוצצים. **אַלְף וַחֲמִשׁ מָאָה וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעֵין גּוּפְנֵין, עֲבָדִין אֵיבִין בַּעֲזָרָה דָּא** וכן יש בזו העזרה אלף וחמש מאות ושבעים גפנים העושים פירות [ריז].

חוזר לענין קטרוג השטן לאחר המיתה ומסביר ההנאה של השטן בצערם של ישראל

יְתִיר [ריח] והנה לאחר שמתכלה הבשר בקבר אז אין לשטן שום קשר עם המת ומשום כך הוא מקטרג בכדי שהוא יוכל להיות עמו עוד ולצערו. **חֹבֵק** (קהלת ד) **אֶת יָדָיו, בְּמַרְיָרוֹ וְאֲנִינֹו דִּילֵיהּ** ומש"כ שהכסיל שהוא השטן חובק את ידיו, פירושו שהוא מצערו במרירות ואנינות על שאין לו עוד חלק בנשמתו, **וּלְבַתָּר אוֹכַל אֶת בְּשָׂרוֹ בְּעַל כְּרַחֲמֵיהּ, דִּלִּית לֵיהּ רִשׁוֹ לְשִׁלְטָאָה עַל מְלָה אַחֲרָא** ואח"כ הוא אוכל את בשרו בעל כורחו מאחר שחלק הבשר הוא

אור הרשב"י

ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר, שנאמר פרח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן לה. [ריח] כתב היהל אור שתיבה זו קאי אמש"כ לעיל בענין קטרוג השטן לאחר המיתה שצריך לגרום ולית ליה דוכרנא בהדיה לעלמין יתיר.

[ריז] כראיתא ביומא דף כא עמוד ב' והאמר רב אושעיא: בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פירותיהן בזמנן, וכשהרוח מנשבת בהן נושרין, שנאמר ירעש כלבנון פריו. וכשנכנסו נכרים להיכל - יבש, שנאמר ופרח לבנון אמלל.

הלימוד היומאי

לע"נ יעקב בן מיסה ז"ל

שלו, ומשום כך אין לו רשות לשלוט על דבר אחר מלבד חלק הבשר השייך אליו. **מָה**
אֶתְהַנִּי לֵיהּ בְּכָל מָה דְאַסִּי וְעֵבִיד וְעַמְל, דְּלִבְתָּר לֵית
לֵיהּ רִשׁוּ וקשה במה השטן נהנה במה שהוא משטין ועושה ועמל, הרי אח"כ אין לו
רשות לשלוט אלא רק בבשר שהוא שלו, והרי כל חפצו של השטן שיהיה לו חלק בנשמה,
ואם היא עולה למעלה לאחר המיתה אז במה נהנה השטן לקטרג על האדם, הרי גם ככה
הבשר הוא שלו (דמשק אליעזר), **אֵלָא עַל דִּילֵיהּ לְבָתָר מְרְקִיד**
וְחֲדִי, פְּכִסִּיל בְּלֵא דַעְתָּא פְּלָל, וְאֲזִיל בְּלֵא תוֹעֵלְתָא,
וְאָכִיל לְבִשְׂרָא. וּבִשְׂאָר לֵית לֵיהּ רִשׁוּ אלא באמת אחרי שמשטין
השטן שהוא מרקד ושמח הוא ככסיל בלא דעת, מאחר שאין לו באמת על מה לשמוח כי
הוא הולך בלא תועלת כי הוא אוכל רק את הבשר שבלאו הכי הוא שלו ובשאר הנר"ן אין
לו רשות לשלוט. **מְרִירוּ דְעֵילָא וְתַתָּא, פֶּד יִשְׂרָאֵל בְּעֵאקוּ,**
וְאָכְלִי לֹזֶן שְׁנֵאִיהוֹן וְלֵא יְהִי חֵילָא בְּעוֹבְדֵין טְבִין
דְּלֵהוֹן, לְאַפְקָא מִנֵּיהּ אמנם ע"י שהוא מחטיא את האדם אז הוא גורם מרירות
למעלה ולמטה ולכן כאשר עם ישראל נמצאים בצרה ואוכלים אותם אויביהם אז בגלל
פתיות השטן, ישראל לא עוזרים כח בתורה ובמצוות בכדי להינצל מהשטן וגונדא דילה וזהו
ההנאה של השטן בצערם של ישראל (מק"מ).

השטן בסופו של דבר אוכל רק את הבשר שהוא החלק שלו

וְאֶפִּילוּ מִבְּשָׂרֵיהּ דְּאִיהוּ מֵהַאי סֶטֶר, אֲבֵאִישׁ קָמִי
מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ רְחוּם וְחַנוּן ואפילו מה שנהנה